

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 71 0 П 143501 19 Рев 2
Бања Лука, 02.10.2019. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Виоланде Шубарић, као предсједника вијећа, Горјане Попадић и Биљане Томић, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља М. Ш., власника СЗР „Ш.т.“ Ч., заступан по пуномоћнику П.Б., адвокату из Б., против туженог Б.М. из Б., заступан по пуномоћнику О.К., адвокату из Б., ради исплате дуга, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 143501 18 Гж 3 од 14.11.2018. године, на сједници одржаној дана 02.10.2019. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бањој Луци број 71 0 П 143501 17 П 3 од 28.3.2018. године обавезан је тужени да тужитељу исплати износ од 57.500,00 КМ са законском затезном каматом од 24.5.2012. године као дана подношења тужбе до исплате и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 7.830,00 КМ са каматом од пресуђења до исплате.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 143501 18 Гж 3 од 14.11.2018. године жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Благовременом ревизијом тужени побија другостепену пресуду због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, предлажући да се обје нижестепене пресуде преиначе тако што ће се у цјелини одбити тужбени захтјев или да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење.

У одговору на ревизију тужитељ предлаже да се ревизија одбије.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужитеља да му тужени исплати износ од 57.500,00 КМ са законском затезном каматом.

Нижестепени судови су наконведеног доказног поступка утврдили: да је тужени са „П.И.“ д.о.о. Б. и „СГ И.“ д.о.о. Б. дана 06.10.2008. године закључио уговор о регулисању односа у вези уступања права и преноса својине на стану површине 85,32 м², лоцираног на V спрату стамбено - пословног објекта у Улици С. Н. у Б., са гаражним мјестом број 42; да је овим уговором туженом пренесена својина на наведеном стану, а

он се обавезао на име тога платити цијену стана у износу од 143.343,72 КМ, коју обавезу је у цијелости испунио; да је 09.02.2009. године између парничних странака и наведених предузећа закључен анекс поменутог уговора којим је предвиђено да ће се на захтјев туженог у означеном стану извести додатни радови у вриједности од 75.142,08 КМ, за које ће туженом фактуру испоставити „СГ И.“ д.о.о. Б.; да је овим анексом уговора предвиђено да ће тужени своју обавезу извршити тако што ће тужитељ до краја 2009. године за „СГ И.“ д.о.о. Б. са својим машинама извести земљане радове у висини вриједности додатних радова те му за сваки појединачни посао испостављати фактуре; да је тужени платио дио изведених додатних радова, а да је за преостале радове, чија вриједност износи 57.500,00 КМ, тужитељ испоставио фактуре „СГ И.“ д.о.о. Б., које овај није платио.

На темељу предњих утврђења нижестепени судови су закључили да се тужени неосновано обогатио за вриједност радова које је тужитељ извео по анексу уговора од 09.02.2009. године, па су у смислу члана 210. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“ број 29/78, 39/85 и 57/89 те „Службени гласник Републике Српске“ број 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04, даље: ЗОО) у цјелини усвојили тужбени захтјев.

Одлуке нижестепених судова су правилне.

У конкретном случају парничне странке су, закључивши анекс уговора од 09.02.2009. године са предузећима „П.И.“ д.о.о. Б. и „СГ И.“ д.о.о. Б., ступиле у облигационо-правни однос, па се не може прихватити приговор туженог да он није био ни у каквом пословном односу са тужитељем, већ да је то био његов брат А. М. Предмет анекса уговора су били додатни радови у стану кога је од наведених предузећа купио тужени и они су изведени на захтјев туженог. Из садржаја овог анекса произилази да се цијена тих радова треба платити њиховом извођачу, па су без основа тврдње туженог да је овдје у питању једностранообавезујући лукративни правни посао. Међутим, одредбе анекса о томе ко ће и на који начин сносити трошкове извођења додатних радова нису потпуно јасне. Наиме, њима се одређује да ће за додатне радове „СГ И.“ д.о.о. Б. туженом испоставити фактуру, из чега се може закључити да је обавеза туженог да плати ове радове, али се истовремено наводи и да ће тужитељ за наведено предузеће обавити земљане радове и за то му испостављати фактуре те да ће на тај начин бити извршене уговорне обавезе туженог. Из изведених доказа (изјаве странака и свједока те исправе), које су нижестепени судови правилно цијенили у складу са чланом 8. Закона о парничном поступку („Сл. гласник Републике Српске“ број 58/03 до 61/13, даље: ЗПП), произилази да је тужитељ анекс уговора тумачио тако да му изведене радове треба платити тужени или његов брат и то у року од годину дана, док је тужени сматрао да извођењем предметних радова тужитељ уствари узвраћа услугу његовом брату, а овлаштена лица у „СГ И.“ д.о.о. Б. су била у увјерењу да се тужени анексом уговора обавезао да умјесто њих плати тужитељу обављене земљане радове.

Одредбом члана 63. ЗОО је прописано да, кад странке вјерују да су сагласне, а уствари међу њима постоји неспоразум о природи уговора или о основу или о предмету обавезе, уговор не настаје. Дакле, присуство заблуде о природи или о основу или о предмету обавезе, које свакако треба да постоји у вријеме закључења уговора, доводи до неспоразума у погледу нужних услова за настанак уговора. Другим ријечима, ове заблуде (заблуде–препреке) које доводе до неспоразума, чине уговор непостојећим, за разлику од битних заблуда (чл. 61. и 62. ЗОО) које уговор чине рушљивим (чл. 111 - 117. ЗОО).

У конкретном случају је очигледно да је постојао неспоразум уговорних страна јер њихове изјаве воље нису биле подударне. Свака од странака је, наиме, имала другачију представу о садржају анекса уговора. Како уопште није постојало подударње њихових изјава воље, анекс уговора није ни настао.

У члану 26. ЗОО је одређено да је уговор закључен када су се уговорне стране сагласиле о битним састојцима уговора. Ако таквог споразума нема, нема ни уговора (дисенз из члана 63. ЗОО). Код неспоразума се не може говорити о манама воље већ о неусклађености изјава. Тако у конкретном случају није било сагласности парничних странака у погледу основа анекса уговора јер су оне у својим изјавама воље различито определијиле каузу тог правног посла. Оне су мислиле да је између њих дошло до консенза, а тај консенз уствари не постоји.

Стога је правилан закључак нижестепених судова да се тужени без основа обогатио на рачун тужитеља јер, због напријед наведеног неспоразума, уговор између њих није ни настао. Наиме, имовина туженог се без правног основа повећала за неплаћени износ вриједности допунских радова изведених у његовом стану, а истовремено се имовина тужитеља за тај износ умањила јер му није исплаћена накнада за обављени посао. Према томе, нижестепени судови су правилно примијенили материјално право садржано у члану 210. ЗОО када су усвојили тужбени захтјев тужитеља.

Уговорена вриједност додатних радова у стану туженог износи 75.142,08 КМ, а тужитељ у овом спору тражи износ од 57.000,00 КМ. До ове разлике је дошло због чињенице да је у току поступка утврђено да је тужени извођачу радова платио дио цијене додатних радова, па се исти није обогатио за укупну вриједност тих радова већ само за дио те вриједности коју није платио. По наводима „СГ И.“ д.о.о. Б., неисплаћена вриједност ових радова није требала ући у његову имовину већ у имовину тужитеља.

Приговори туженог на налаз и мишљење вјештака финансијске струке су ирелевантни јер извођење овога доказа није било потребно будући да је вјештак само сабрао износе из испостављених фактура, а ту просту математичку радњу је могао учинити и сам суд. Неоснован је и навод ревизије да тужитељ није доказао да је извршио обавезе преузете анексом уговора јер у спису постоје материјални докази да је тужитељ за „СГ И.“ д.о.о. Б. извршио земљане радове, што су потврдили и саслушани свјedoци.

С обзиром на све наведено, ваљало је на основу члана 248. ЗПП одлучити као у изреци.

Предсједник вијећа
Виоланда Шубарић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић